

Un segle de vida gironina

L'onze de maig Ignasi de Ribot i de Balle arribava als cent anys. Aquell dia el degà i exdegans del Col·legi de l'Advocacia de Girona li oferien una recepció i resolien el dubte: no hi ha cap advocat a Catalunya en exercici amb cent anys i que pugui actuar amb totes les garanties com fa ell. Aquell dia tant TVE com TV3 com la premsa gironina i catalana l'entrevistaven, tenint oportunitat de conèixer a través de les seves declaracions el seu compromís amb la professió. I com ha exercit èticament la condició d'advocat plantejant i actuant als jutjats en els afers que li eren encarregats de la millor manera possible pel client. He rellegit l'entrevista que li va fer fa una dotzena d'anys l'Alfons Petit al dominical del diari i també el treball de recerca de batxillerat escrit també per aquelles dates per un altre net, Ignasi de Ribot Carreras, ara ja advocat, com l'avi, pare i altres membres de la família. Nascut a Girona el 1926, estudia batxillerat amb els Jesuïtes i a la Universitat de Barcelona i a principis dels cinquanta ja era advocat. Aquests gairebé 75 anys com a professional li han donat una visió privilegiada de l'evolució de la vida judicial i del dret a Girona començant per quan la ciutat tenia només un jutjat d'instrucció. Té al darrere tot un segle de vida gironina de la qual ha estat testimoni privilegiat. Persona discreta però amb protagonisme. A més del seu despatx, president de la Cambra Agrària, el Patronat d'Habitatges de la Santa Creu o el mateix Casino de Girona però sobretot com a alcalde de Girona. L'etapa d'alcalde (1972-1979) va comprendre els darrers tres anys de Franco i els quatre de la transició. Explica la manera que li va oferir el càrrec el sotssecretari de governació, Santiago Cruïlles de Peratallada: «Et faria il·lusió ser alcalde?, és un mal moment, Franco morirà aviat i et tocarà fer una transició». En aquell moment es buscaven persones de perfil conservador sense vinculació anterior amb el règim del Movimiento. En contestar-li, Ignasi de Ribot sabia que se li complicava la vida perquè no volia ni podia renunciar a la professió d'advocat: «No sé si em convé o no, però em fa il·lusió». Una etapa difícil on tot ja bullia, de creixement de la ciutat, on es van desenvolupar projectes com la portada d'aigües potables o el viaducte del tren i les primeres actuacions al barri vell. Les primeres eleccions municipals van haver d'esperar l'aprovació de la Constitució i dues eleccions generals. És va fer una comissió amb l'alcalde i els representants dels partits polítics. No fou fàcil, però els diferents protagonistes han anat explicant amb el temps que es va portar d'una manera raonable. D'aquella època hi ha una anècdota impagable. El President Tarradellas va anunciar una visita a Girona. Alguns dirigents polítics gironins afirmaren que Tarradellas faria una visita popular, sense anar a l'Ajuntament i optant per una sardinada popular. En saber-ho, Ignasi de Ribot va trucar al President Tarradellas i li va dir que el dia de la visita ell s'absentaria de la ciutat. El que va passar es que si en una cosa coincidien Josep Tarradellas i Ignasi de Ribot era en un estricte respecte a les formes i al protocol. I òbviament Josep Tarradellas va demanar-li ser rebut per l'alcalde a la porta de l'Ajuntament amb tots els honors. Aquesta història me l'ha explicat el mateix Ignasi de Ribot. He sovintejat casa seva des de petit. La seva esposa era la meva padrina i germana de la meva mare, la recordada Tia Carmina. Del meu oncle sempre he valorat la seva cordialitat sòbria, la qualitat de les converses, l'interès per escoltar i la precisió amb dades i comentaris amb un punt de lleugera ironia. Sobre la taula, davant de la seva butaca, els llibres ofereixen una envejable condició de lector constant i selecte. Per molts anys!

Font del document: <https://www.diaridegirona.cat/opinio/2026/05/24/segle-vida-gironina-130600417.html>